

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Dionysio. 34.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

patris sententiam honore profecutus sis: eique, cui vt præflet, obtigit, hoc suffragium tribueris, quod præstantissimè quid faciendum esset, considerarit.

Dionysio. 34.

Oblivio citra humanum vitium haudquam contingit: contingit tamen, quæ admodum & alij morbi. Eorum enim animos subit, à quibus memoria seiuncta est. Tum autem fugit & evanescit, cum quispiam eam memoriæ armis prosligarit. Quoniam igitur, cum nobiscum esses, virtus tibi perpetuò in memoria versabatur, posteaquam autem abcessisti, te ipsum, vt audiuimus, oblivioni dedidisti, necessarium diximus eam Epistolarum iaculis petere, vt extinctam ac deletam memoriam reducamus. Abeat itaque in præceptis oblivio, vt memoriæ gratia rursus explèdefcat.

Macario Episcopo. 35.

Eorum, qui durior fortuna conflictantur, quisque misericordia & commiseratione dignus est, cum calamitates suas deplorat. Sin autem ad alios calumniandos ipsi quoque obtrectandum se conuertat, misericordiam quoque, quam res ipsius aduerfæ atque calamitofæ aliis excitabant, vt ipse nosti, amittit. Neque enim iam misericordia, verum odio dignus esse iudicatur, dum ad facessenda aliis negotia calamitate abutitur. Quoniam igitur curiositatis, molestiam allis libenter exhibentis, femina exorientia euellenda sunt priusquam pullulent, nec vi vlla comprimi possint, atque ei ipsi qui laceffuit, periculum creent (nam qui calumniis premitur, probitatis ac morum elegantia nomine, cunctorum ore celebratur) eum, quem calamitas temulètia afficit, velim accersas, ipsi quoque, vt à claro ac celebri viro abstineat, persuadeas.

Petro. 36.

Quoniam per literas à me quæris, quidnam illud fit, concident gladios suos in

τημίωσαν τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην, καὶ τῷ ἡγεῖσθαι λαχόντι τὴν ὅτι τῷ ἀριστῷ διεσκέφθαι σπονδὴν ἐμικλήσαν ἦνρον.

Διονυσίου. λδ.

Οὐκ ἐπιτὸς ἀνθρώπινου πάθους ἡ λήθη συμβάλλει. συμβάλλει δὲ ὁμοῦ καὶ ἡ ἀσθένεια καὶ τὰ ἄλλα νοσήματα. ὑπείκει γὰρ τὰς ψυχὰς ἢ ἡ μνήμη κεχέεται. ἀλλὰ τότε φεύγει καὶ οἴχεται, ὅταν τις αὐτὴν τοῖς τῆς μνήμης ὅπλοις καταγωνίσσεται. ἐπεὶ γοῦν ἄτε μὲν μετ' ἡμῶν ἦσθα, μνήμην ἄληθον εἶχες τῆς ἀρετῆς. σποδοιότησας δὲ λήθη, ὡς ἐπιγόμεθα, ἐκ δὲ δώκας σάουτον ἀναγκάζον ἠήθημεν ταῦτα κατασφύσειν γράμμασιν, ἵνα τὴν ἀφανισθεῖσαν μνήμην ἐπανέξωμεν. οἴχεται τοίνυν ἡ λήθη κατὰ κρημῶν, ἢ ἐκλάμψῃ πάλιν τῆς μνήμης ἡ χάρις.

Μακαρίῳ ὀπισκόπῳ. λε.

Τῶν δυσωραγῶντων ἕκαστος, ἐλέος ἔχει καὶ οἴκτου ἄξιος καταδυσρόδρος τὰς αὐτοῦ συμφορὰς. εἰ δὲ πρὸς τὸ σκροφαντεῖν ἐτέρους καὶ ἐπιπράζειν πρέπηται, καὶ τὸν ὅτι τὰς δυσωραγίας ἔλεος, ὡς οἴσθαι, σπόλυσιν. οὐκ ἐπι γὰρ οἴκτε, μίσος δ' ἄξιος εἶναι κρίνεται, εἰς φιλοσραγμοσύνην τῇ συμφορᾷ καταχρώμενος. ἐπεὶ τοίνυν καὶ τὰ σπέρματα τῆς φιλοσραγμοσύνης ἀρχόμενα ἐκκόπτειν πρὸν ἀναφυῆναι, καὶ ἀλάττωτα γενέσθαι, καὶ κίνδυνον τεκεῖν αὐτῷ τῷ καταρξάμενῳ. ὁ γὰρ σκροφαντέμενος παρὰ πάντων ἔπι χαλοκάραθια ἀδετακαταξίωσον μεταπέμψασθαι τὸν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς μέτροντα, καὶ πῶσαι σποχέσθαι αἰοιδίμῳ ἀνδρῶς.

Πέτρῳ. λς.

Ἐπειδὴ γέγραφας ἡ ἔπι τὸ, συγκόψασι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἀρετὰς.